

HVIEZDA POHODOVÝCH ROMANCI

KATHERINE CENTER

BODYGUARDKA

Ljndeni

Bodyguardka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Katherine Center
Bodyguardka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Bodyguardka

KATHERINE CENTER

Bodyguardka

Preložila Martina Zrubáková

Ljndeni

*Venujem starým rodičom Hermanovi
a Inez Deteringovcom*

*Zanechali ste nám mnoho darov, aby sme v nich
pokračovali, a ja som vám za ne najmä v týchto dňoch
vďačná: za vaše objatia, za vašu vrúcnosť a láskavosť
aj za spomienky z detstva, ktoré som strávila behaním
a hrami na vašom texaskom ranči.*

*Obaja mi chýbajú – no s veľkou vďakou
na vás spomínam.*

Prvá kapitola

MOJA MAMA SI pred smrťou želala, aby som si zobrala dovolenku.

„Jednoducho choď, jasné?“ povedala a zastokla mi prameň kučeravých vlasov za ucho. „Objednaj si nejaký zájazd a vyraz do sveta. Tak ako to robia normálni ľudia.“

Totíž, aby ste vedeli, na dovolenke som nebola už osem rokov.

Síce som prikývla a odvetila „Okej“, ale presne tak, ako sa to robí, keď vás chorá mama o niečo požiada. A hneď som aj dodala, akoby to bolo predmetom našej dohody: „Niekam sa vyberiem.“

V tom čase som, pochopiteľne, nevedela, že je to posledné želanie mojej mamy. Brala som to ako súčasť nezáväznej nočnej konverzácie v nemocničnej izbe.

A odrazu nadišla noc po maminom pohrebe. Nevedela som zaspáť, prehadzovala som sa na posteli z jedného boka na druhý a stále znova sa mi v mysli vynárala tá chvíľa. Ako uprene sa mi mama dívala do očí a zvierala mi ruku, čím chcela spečatiť našu dohodu. Akoby to, či si zoberiem dovolenku, bolo niečo mimoriadne dôležité.

Boli tri hodiny ráno. Šaty, ktoré som mala na sebe na pohrebe, ležali prehodené cez operadlo stoličky. Od polnoci som čakala, kedy zaspím.

„Dobre teda,“ vzdychla som nahlas len tak do priestoru, ležiac v posteli.

Obrátila som sa na brucho a cez prikrývku sa doplazila k okraju postele, aby som dočiahla na laptop položený na dlážke. S očami napoly privretými som škúlila na modré svetlo obrazovky a do rýchleho vyhľadávania som zadala text „najlacnejšia letenka kamkoľvek“. Keď sa mi otvorila stránka so zoznamom nonstop destinácií za sedemdesiatšesť dolárov, rolovala som po nej, akoby som hrala ruletu, až som napokon celkom náhodne zastavila pri názve Toledo, štát Ohio – a klikla na ikonku „Kúpiť“.

Dve letenky do Toledo. Ako sa ukázalo, boli nevratné. Išlo o akúsi valentínsku akciu pre zaľúbencov.

Vybavené.

Sľub som splnila.

A celé to trvalo menej než minútu.

Teraz sa už len prinútiť, aby som tam išla.

NO SPÁNOK AJ tak neprichádzal.

O piatej ráno, keď sa už na oblohe objavili prvé záblesky svitania, som to vzdala. Schmatla som vankúš aj prikrývku, došuchtala sa do šatníka, urobila si provizórne hniezdo na dlážke a schúlila sa tam – aspoň som bola v tme bez oblokov.

Zobudila som sa o štvrtej popoludní.

Spanikárila som, vyskočila na rovné nohy a potkýnala sa po izbe – zle som si pozapínala gombíky na blúzke a strašne si udrela píštalú o rám postele –, akoby som neskoro vstala a meškala do práce.

Aj keď do práce som nemeškala.

Môj šéf Glenn mi totiž povedal, že nemám chodiť. Vlastne mi zakázal prísť do práce. Celý týždeň.

„Nech ti ani nenapadne terigať sa do roboty,“ upozornil ma. „Zostaň doma a smúť.“

Mám zostať doma? A smútiť?

To ani omylom.

Najmä teraz, keď som kúpila letenky do Toleda. Musím nájsť svojho priateľa Robbyho a prinútiť ho, aby tam šiel so mnou.

Chápete?

Do Toleda sa predsa nikto netrepe sám. Najmä nie na Deň svätého Valentína.

Táto záležitosť sa mi odrazu zdala veľmi urgentná.

V inom rozpoložení mysle by som to zjednodušila, poslala Robbymu esemesku *Zastav sa u mňa po práci* a šarmantne ho pozvala, aby mi na tom výlete robil spoločnosť. Počas večere s pohárom vína v ruke. Ako príčetná osoba.

Možno by to bol lepší plán.

Alebo by aspoň smeroval k lepšiemu výsledku.

V tej chvíli som však nebola príčetná osoba, ale individuum, ktoré spalo vo svojom šatníku.

Keď som v to popoludnie dorazila do agentúry – práve sa končil pracovný čas –, vlasy zľahka liznuté hrebeňom, spodný okraj blúzky mi spolovice trčal z čierneho smútočného nohavicového kostýmu a v ruke zastoknutej vo vrecku saka som žmolila maminu maturitnú fotografiu.

Keď nad tým uvažujem, asi je dosť čudné vybrať sa na druhý deň po maminom pohrebe do práce.

Trochu som surfovala na nete a zistila, že najbežnejšia dĺžka trúchlenia, keď človek nejde do práce, sú tri dni. No a Glenn mi to natiahol na päť dní. Keď som sa spamätala z tej bezsennej noci, vygúglila som si ešte pár vecí: „ako

predať rodičovský dom“, „ako sa zabaviť v Tolede“ (to bol prekvapivo dlhý zoznam) a „ako zvíťaziť nad nespavosťou“.

K tomuto len drobná poznámka: Vôbec som sa v tej práci nemala objaviť.

To bol dôvod, prečo som zaváhala pred dverami šéfovej kancelárie. Vďaka čomu zároveň vznikla situácia, keď som si celkom náhodou vypočula, ako sa Robby a Glenn zhovárajú o mne.

„Hannah sa poserie od strachu, keď jej to povieš,“ začula som prvú vetu. Bol to Robbyho hlas.

„Čo keby som to nechal na teba?“ navrhol Glenn.

„A čo keby si si to ešte celé premyslel?“

„Nemám si čo premýšľať.“

To mi stačilo. Otvorila som dvere. „Čo si máš ešte celé premyslieť? A kto mi má čo povedať? A prečo práve ja by som sa mala posrať od strachu?“

Neskôr, keď som letmo zazrela svoj obraz v zrkadle, zísкала som predstavu, aký špeciálny vizuál sa tým dvom naskytol vo chvíli, keď sa obzreli smerom, odkiaľ zaznel môj hlas. Načo tajiť? Krvou podliate oči, golier blúzky napoly skrčený pod chlopňou saka a pod očami nezanedbateľná vrstva mejkapu z predchádzajúceho dňa rozmazaná slzami.

Jednoducho des. Ibaže Glenna len tak niečo nevydesí. „Čo tu robíš?“ zrúkol na mňa. „Vypadni.“

Ale ani nás ktovieako nerozmaznáva.

Zaujala som sebaistý postoj, ktorým som zabrala priestor na prahu dvier. „Potrebujem hovoriť s Robbom.“

„To môžeš urobiť mimo pracoviska,“ odsekol šéf.

Nemýlil sa. Veď s Robbom sme v podstate žili pod jednou strechou. Teda keď sme nepracovali. A pracovali sme takmer stále.

Čo som mala urobiť? Postaviť sa na parkovisko a čakať?

„Päť minút,“ vyjednávala som.

„Nie,“ zaťal sa Glenn. „Choď domov.“

„Nezvládam to medzi štyrmi stenami,“ vyhrkla som.
„Potrebujem niečo robiť.“

Ale šéf ma nepočúval a húdol si svoje. „Veď ti zomrela matka. Tak choď a trávi čas s rodinou.“

„Moja mama bola moja rodina,“ odvetila som a snažila sa, aby sa mi netriasol hlas.

„No veď práve,“ prikývol Glenn, akoby som tým potvrdila jeho slová. „Mala by si smútiť.“

„Keď ja neviem ako,“ vzdychla som.

„To nevie nikto,“ odvrkol. „Chceš na to manuál?“

Neveriacky som naňho zaškúlila. „Ak nejaký máš.“

„V tvojom manuáli je len jedna veta: Vypadni odtiaľto.“

Zakrútila som hlavou. „Myslíš si, že by som mala...“
krátko som zaváhala, lebo som si nebola celkom istá, čo si Glenn myslí, že by som mala robiť, „sedieť doma a spomínať na mamu alebo také niečo... Ale úprimne, som v pohode.“ A potom som dodala čosi, čo nebola celkom nepravda:
„Veď sme si ani neboli až také blízke.“

„Boli ste si dosť blízke,“ odsekol šéf. „A zmizni už.“

„Len mi dovoľ... trebárs zakladať papiere. Alebo hocičo iné.“

„Nie.“

Kiežby som mohla povedať, že Glenn – masívny holohlavý valec posiaty pehami, ktorý vyzerá, akoby pri ňom vybuchol šejker s čokoládou – je šéf, ktorý naoko pôsobí veľmi drsne, no v skutočnosti mu leží na srdci len vaše dobro.

Glennovi však väčšinou leží na srdci len jeho vlastné dobro.

A Glenn sa jednoznačne rozhodol, že ešte nie som pripravená vrátiť sa do práce.

Pochopila som.

Prežívala som zvláštne obdobie. Sotva som sa vrátila zo služobky v Dubaji, volali mi z pohotovosti, že moja matka skolabovala na priechode pre chodcov.

Odrazu som sa ocitla v nemocnici a zistila som, že mama v jednom kuse vracia, nevie, aký je rok, ani ako sa volá náš prezident. O čosi neskôr mi lekárka so zubami zababranými od rúžu oznámila, že mama má cirhózu pečene v konečnom štádiu. Snažila som sa jej oponovať tvrdením: „Veď mama už nepije! Mama už nepije!“

Ale neskôr večer, keď som išla k nej domov po mäkké, chlpaté ponožky a obľúbenú deku, našla som ukryté zásoby vodky. Chvatne som vyliala obsah všetkých fliaš do kuchynskej výlevky, skrútila kohútik a pustila silný prúd vody, aby spláchol ten smrad. Po celý čas mi však vírilo v hlave, že mojou najväčšou výzvou bude presvedčiť mamu, aby urobila zásadný obrat vo svojom živote.

Opäť.

Predpokladala som, že na to budem mať viac času.

Ale to si vždy všetci myslíme.

Ibaže mama sa pominula ešte skôr, než som si stihla naplno uvedomiť, že by som ju mohla stratiť.

Bol to riadny úder. Pochopil to dokonca aj Glenn, ktorého emocionálna inteligencia je porovnateľná s pneumatickým kladivom.

No ako celkom poslednú vec som chcela zostať doma a premýšľať nad tým, čo sa mi stalo.

Bola som prichystaná za každú cenu prehovoriť svojho šéfa, aby mi dovolil vrátiť sa do práce.

Potom hodím reč s Robbym, aby so mnou šiel do Toleda.

A potom možno, ale naozaj len možno, sa trocha vyspím.

Neohrozene som vkročila do kancelárie – ani jeden z nich sa neodvážil mi v tom zabrániť –, urobila som ešte pár

krokov a sadla si na prázdnu stoličku pristavenú z opačnej strany ku Glennovmu stolu. „O čom debatujete?“ spýtala som sa, aby som trochu posunula tému rozhovoru. „Máte poradu?“

„Nie, iba debatu,“ odvetil Glenn, akoby vedel, že som načúvala za dverami.

„Prepáč, Glenn, ale ty nemávaš debaty, len porady,“ oponovala som.

Robby, krásny ako vždy, jeho modré oči orámované čiernymi mihalnicami sa stretli s mojimi, akoby schvaľoval moju poznámku.

Sekundu som sa kochala pohľadom naňho. Keď som Robbyho predstavila mojej mame, celkom ju uchvátil. „Vyzerá ako astronaut,“ konštatovala – a trafila celkom presne. Mal nakrátko zastrihnuté vlasy, jazdil na vintage modeli Porsche a bol až prehnane sebavedomý. Ale tým najlepším, najsexi a najastronautickejším spôsobom. Na moju mamu urobilo dojem, že s ním randím. A ak mám byť úprimná, urobilo to dojem aj na mňa.

Robby bol nielen najkúlovejší chlapík, s akým som randila, ale aj najkúlovejší človek, akého som v živote stretla.

No nie o tom som chcela. Vráťme sa ku Glennovi. „Čo presne si mal na mysli, keď si chcel Robbyho prinútiť, aby mi to povedal?“

Šéf vzdychol, čo asi malo znamenať *Myslím, že do toho treba ísť*, a povedal: „Chcel som počkať, aspoň kým sa...“ premeral si ma, „osprchuješ... Otvárame pobočku v Londýne.“

Zamračila som sa.

„Pobočku v Londýne?“ zopakovala som jeho slová, ale s otáznikom. „A čo je na tom zlé?“

Glenna moja otázka nevyrušila. „Budeme potrebovať niekoho, kto...“

Okamžite som zdvihla ruku. „Hlásim sa! Hlásim sa! Beriem to!“

„... by tam zriadil kanceláriu a uviedol firmu na trh,“ povedal a po chvíli ešte dodal: „Je to na dva roky.“

No prosím! Londýn? Vycestovať do Londýna s veľkým projektom pod pazuchou, ktorý bude vyžadovať taký workoholizmus, že najbližšie dva roky prestane všetko ostatné existovať?

Kašľať na dovolenku. Idem do toho.

Stačilo pomyslieť a telom mi prebehla vlna úľavy. *Takýto život ohrozujúci pracovný projekt ma teoreticky môže raz a navždy odpútať od všetkých mojich problémov.*

Áno, prosím.

No vtom som si všimla, že Robby aj Glenn si ma akosi čudne obzerajú.

„Čo je?“ spýtala som sa a prešla pohľadom z jedného na druhého.

„Pôjde tam jeden z vás dvoch...“ povedal Glenn a ukázal na Robbyho a na mňa.

Pochopiteľne. Ja som Glennovou protežantkou, ktorú si piple celé roky, a Robby zasa sexi macher, ktorého náš šéf ukradol konkurencii. Kto iný by ešte mohol prichádzať do úvahy?

Zatiaľ mi stále nedochádzalo, že by v tom mohol byť problém.

„A to znamená,“ pokračoval Glenn, „že ten z vás dvoch, kto tam nepôjde, bude musieť zostať tu.“

No aspoň vidíte, ako milujem svoju prácu. Dokonca ani vidina dvojročného odlúčenia od priateľa ma ani trochu – vlastne vôbec – nevyviedla z miery.

Čo bol zároveň dôkaz, ako zúfalo som túžila vrátiť sa do práce.

„Po Novom roku oznámim svoje rozhodnutie, koho z vás pošlem do Londýna,“ oznámil šéf. „Dovtedy to berte tak, že o to miesto súperíte.“

Akéže súperenie? To miesto dostanem ja.

„Fajn,“ odvetila som a pokrčila plecami, akože *No a čo?* „Nebude to prvýkrát,“ prikývla som a pozrela na Robbyho. „My radi súperime. A dva roky nie je zasa až taký dlhý čas, takže je vlastne jedno, kto vyhrá. Určite to zvládneme, však?“

Keby som sa lepšie sústredila, možno by som si všimla, že Robbyho to až tak nenadchlo ako mňa. V tej chvíli som však bola pomerne dosť zúfalá, než aby som ešte myslela na niekoho iného než na seba.

Obávala som sa, že strata mamy ma naplno zasiahne. Hrozila som sa, že skysnem doma, kde nebude nič, čo by ma rozptýlilo. Svoje možnosti niekam utiecť som zúžila do dvoch podmienok – čo najskôr a najradšej do nejakej vzdialenej krajiny.

Na budúci týždeň sme mali s Robbom naplánovanú spoločnú trojtýždňovú služobku do Madridu, no vôbec som si nebola istá, ako to dovtedy vydržím.

Po prvé: ešte musím prežiť zvyšné obdobie smútku.

„Z toho, čo som začula,“ povedala som a rukou mávla k dverám, „by som očakávala zlú správu.“

„Toto nebola tá zlá správa,“ ozval sa Robby a po očku pozrel na Glenna.

Aj ja som zaškúlila na šéfa. „Tak čo teda je tá zlá správa?“

Glenn sa rozhodol chrstnúť mi to rovno medzi oči. „Tá zlá správa je, že ťa odvolávam z Madridu.“

Keď s istým odstupom hodnotím svoju nečakanú prítomnosť v práci – s divným prísvitom v očiach, neupravená a zúfalá –, uvedomujem si, že tým som si pravdepodobne nepomohla. Možno som si mala všimnúť, že sa niečo chystá.

No nestalo sa.

„Z Madridu?“ zopakovala som, lebo sa mi zdalo, že som určite zle počula.

Robby sa sústredene díval do obloka.

„Z Madridu,“ potvrdil Glenn a dodal: „Nie si v správnom mentálnom rozpoložení.“

„Ale...“ Vôbec som netušila, ako sa mám voči tomu ohradiť. Nemôžem predsa povedať, že *To bola jediná vec, na ktorú som sa tešila.*

Glenn si vsunul ruky do vreciek a Robby sa díval von oblokom.

Konečne som sa zmohla na otázku: „Koho tam posieláš namiesto mňa?“

Glenn pozrel na Robbyho a až potom odvetil: „Taylor.“
„Ty posieláš... Taylor?“

Glenn prikývol. „Po vás dvoch je najlepšia,“ poznamenal, akoby to malo stačiť na vysvetlenie.

Nestačilo.

„Posieláš moju najlepšiu kamošku a môjho frajera preč a ja tu mám zostať tri týždne sama? A to len pár dní po tom, čo mi zomrela mama?“

„Nepovedala si, že ste si neboli až také blízke?“

„A ty si nepovedal, že sme si boli dosť blízke?“

„Pozri,“ pokračoval Glenn, „tomuto sa hovorí podnikateľské rozhodnutie.“

Pokrútila som hlavou. To sa nesmie stať. „Predsa ma nemôžeš takto uzemniť a ešte ma aj obrať o všetkých, ktorí sú mi oporou. To je moja služobka. To sú moji klienti.“

„Pôjdeš nabudúce,“ vzdychol Glenn.

„Ale ja chcem ísť teraz.“

„A ja chcem vyhrať milión v lotérii,“ pokrčil plecami Glenn, „ale to sa mi nikdy nepošťastí.“

Náš šéf bol presvedčený, že ťažkosti a nepriazeň osudu človeka zocelia.

Chvíľu mi trvalo, kým som to predýchala, a spýtala sa: „Ak na tú moju služobku pôjde Taylor, kam pošleš mňa?“

„Nikam,“ odsekol Glenn.

„Nikam?“

Prikývol. „Potrebuješ si oddýchnuť. Plus, všetko je obsadené.“ Roloval stránky v laptope a čítal jedno za druhým: „Jakarta pokrytá. Columbia pokrytá. Aj Bahrajn. Aj ten míting riaditeľov ropných spoločností na Filipínach. Na všetko už máme určených ľudí.“

„A... čo teda mám robiť ja?“

Glenn pokrčil plecami. „Pomáhať v kancelárii?“

„Myslím to vážne.“

Šéf navrhoval ďalej. „Štrikovať? Založiť si sukulentovú záhradu? Viac sa sústrediť na svoj osobnostný rast?“

Nie, nie, nie.

Ale on nepustil. „Potrebuješ na nejaký čas vypnúť.“

„Neznášam voľno. Nechcem vypnúť.“

„Teraz nejde o to, čo chceš, ale čo potrebuješ.“

Moment – vari je Glenn môj terapeut? „Potrebujem prácu,“ húdla som si svoje. „Keď pracujem, cítim sa lepšie.“

„Pracovať môžeš aj tu.“

Ibaže ja som potrebovala nielen prácu, ale aj niekam uniknúť.

V hrdle som pocítila jemný závan paniky. „No tak, veď ma poznáš. Vieš predsa, že potrebujem byť v pohybe. Nemôžem tu len tak sedieť a... a prplieť sa v tej svojej mizérii. Musím sa hýbať. Musím niekam ísť. Som ako žralok, chápeš? Jednoducho musím byť stále v pohybe, aby mi voda premývala žiabre.“ Rukami som šermovala okolo rebier, aby som

im ukázala, kde sa tie moje žiabre nachádzajú. „Ak tu zostanem, zomriem,“ zakončila som.

„Hlúposť,“ odsekol Glenn. „Zomiera sa omnoho ťažšie, než si myslíš.“

Náš šéf bytostne neznášal, keď ľudia prosíkali.

Bolo mi to fuk. Prosíkala som ďalej.

„Pošli ma niekam. Hocikam. Musím odtiaľto vypadnúť.“

„Nemôžeš stráviť celý život tým, že budeš stále niekam utekať,“ poučil ma Glenn.

„Ale môžem. O tom nepochybuj.“

Z výrazu na jeho tvári som však pochopila, že preňho je to konečná. No ešte vždy som mala guráž bojovať.

„Čo tá záležitosť v Burkine Faso?“ spýtala som sa.

„Tam posielam Pechfógla.“

„Mám o tri roky viac praxe ako Pechfógel!“

„Ale on vie po francúzsky.“

„A tá svadba v Nigérii?“

„Tam ide Amadi.“

„Veď ten sa u nás sotva ohrial. Koľko je tu? Pol roka?“

„Ale jeho rodina pochádza z Nigérie. A Amadi hovorí...“

„Fajn. Zabudni na to.“

„... po jorubsky a trochu aj jazykom igbo,“ vychrlil na mňa Glenn.

Preňho bolo podstatné, že si musí chrániť svoju reputáciu. „Pošlem ťa niekam,“ dodal napokon, akoby sme s touto témou skončili, „keď ti to sadne a keď to bude dobré pre agentúru. Nikdy ťa neuprednostním pred niekým, kto má na ten či onen džob lepšiu kvalifikáciu.“

Prizmúrila som oči a šibla po ňom pohľadom, že si so mnou dovolil bojovať takýmto spôsobom. „Nikto nemá lepšiu kvalifikáciu ako ja,“ odvrkla som.

Glenn si ma premeral a použil svoje dobre vycibrené pozorovacie schopnosti ako zbraň.

„Možno má a možno nie,“ povedal napokon. „Ale ty si včera pochovala matku.“

Naše pohľady sa stretli.

Šéf pokračoval. „Máš zvýšený pulz, oči podliate krvou a rozmazaný mejkap. Rapoceš ako guľomet. A čo ten chraplák? Zabudla si sa učesať, ruky sa ti trasú a sotva lapáš dych. Si celkom rozbitá. Choď domov, osprchuj sa, niečo dobré si zajedz, trúchli za svojou mamičkou, a potom si vymysli nejakého posratého koníčka, lebo inak ti garantujem – a tým si môžeš byť stopercentne istá –, že kým sa nedáš dokopy, tak budeš sedieť doma na riti.“

Tento tón jeho hlasu som poznala.

Už som sa nehádala.

No ako, dofrasa, sa mám vrátiť do práce, keď mi to šéf nedovolí?